

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Περιτομή και ονοματοδοσία του Ιησού

α΄

Λκ. 2, 21 Όταν συμπληρώθηκαν οχτώ μέρες, έκαναν στο παιδί **περιτομή** και του έδωσαν το όνομα Ιησούς, όπως δηλαδή το είχε ονομάσει ο άγγελος (στον Ευαγγελισμό).

Τι είναι η περιτομή;

- Κυκλοτερής εκτομή μέρους του δέρματος από το άκρο του γεννητικού οργάνου του αγοριού.
- Τη συναντούμε στους αρχαίους Αιγυπτίους και Αιθίοπες, καθώς και στους μεσανατολικούς λαούς (πλην Ασσυρίων και Βαβυλωνίων). Γινόταν για λόγους υγείας (πρόληψη μολύνσεων) και, στην εφηβική ηλικία, ως προετοιμασία για τον γάμο ή για μύηση και επίσημη ένταξη σε κάποια φυλή ή έθνος.
- **Στους Ισραηλίτες είχε καθαρά θρησκευτικό χαρακτήρα.** Θεσπίστηκε επί Αβραάμ ως συμβολική πράξη σε σχέση με τη **σύναψη διαθήκης** ανάμεσα στον Θεό και τον Αβραάμ (βλ. Γέν 17, 9-14 και 23-27). Με την περιτομή το παιδί ανήκε πλέον στον Θεό της Διαθήκης και γινόταν **μέλος του λαού του Θεού**. Αυτή **ξεχώριζε** εμφανώς τον γνήσιο Ισραηλίτη από τον ξένο και αλλόπιστο. Επιπλέον δια του μέρους όπου γινόταν η περιτομή δηλωνόταν η εκπλήρωση της υπόσχεσης του μεγάλου πλήθους των απογόνων του Αβραάμ και **ότι από τους απογόνους (του Αβραάμ) θα γεννηθεί ο Μεσσίας**.
- Μεταγενέστερα συνδέθηκε άμεσα και με την **ταυτόχρονη ονοματοδοσία**.
- Η περιτομή **συμβολίζει** κατά τον Απόστολο Παύλο γενικά μεν την πνευματική αναγέννηση (Ρωμ. 2,28), ειδικά δε **το βάπτισμα** (Κολοσ. 2,12).

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΤΟΜΗΣ

Η περιτομή ήταν μια από τις τελετές με τις οποίες οι Ισραηλίτες έδειχναν την πίστη τους στο Θεό της διαθήκης.

Ακόμα και σήμερα όλοι οι άρρενες εβραίοι περιτέρονται.

... τις χώρες που οριοκο-
πό τη Μεσόγειο.
φτάσαν μέχρι τη
Βαβυλώ-
νιαρχού-
στικός
ς (κάποιοι
ελληνικά
νήδειες).

Ἡ Περιτομή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
μονή Ὁσίου Γρηγορίου, Ἁγιον Ὄρος.

Ἡ τελετή αὐτή γινόταν μέσα στο κτίριο τῆς Συναγωγῆς, το πρωί, παρουσία δέκα τουλάχιστον προσώπων. Ἐτσι καὶ ἡ περιτομή τοῦ βρέφους Ἰησοῦ ἐγίνε στη Συναγωγή τῆς Βηθλεέμ.

«Ὁ τῶν ὅλων Κύριος, περιτομὴν ὑπομένει, καὶ βροτῶν τὰ πταίσματα, ὡς ἀγαθὸς περιτέμνει δίδωσι, τὴν σωτηρίαν σήμερον κόσμῳ...».

Ἡ περιτομή του Χριστοῦ μνημονεύεται στη λατρεία μας την *1η Ιανουαρίου*.

Ἡ ΠΕΡΙΤΟΜΗ Τῷ ΧΥ.

Η Υπαπαντή

Λκ. 2, 22 Όταν, σύμφωνα με τον μωσαϊκό Νόμο, συμπληρώθηκαν και οι μέρες για τον καθαρισμό τους¹, έφεραν το παιδί πάνω στα Ιεροσόλυμα, για να το αφιερώσουν στον Θεό.

23 Σύμφωνα με τον Νόμο του Κυρίου, «αν το πρώτο παιδί που φέρνει μια γυναίκα στον κόσμο είναι αγόρι, πρέπει να θεωρείται αφιερωμένο στον Κύριο». (Έξοδος 13, 2)

24 Έπρεπε να προσφέρουν και θυσία ένα ζευγάρι τρυγόνια ή δύο μικρά περιστέρια, όπως λέει ο Νόμος του Κυρίου.

25 Στα Ιεροσόλυμα βρισκόταν ένας άνθρωπος που τον έλεγαν Συμεών. Ήταν πιστός και ευλαβής, περίμενε τη σωτηρία του Ισραήλ και τον καθοδηγούσε το Πνεύμα το Άγιο.

26 Του είχε φανερώσει λοιπόν ο Άγιο Πνεύμα ότι δεν θα πεθάνει, προτού να δει τον Μεσσία.

27 Τότε το Άγιο Πνεύμα τού υπέδειξε να πάει στον Ναό. Μόλις οι γονείς έφεραν εκεί το παιδί, τον Ιησού, για να κάνουν γι' αυτό τα έθιμα του Νόμου,

28 τον πήρε στην αγκαλιά του, δόξασε τον Θεό και είπε:

29 «Τώρα, Κύριε, μπορείς να αφήσεις τον δούλο σου να πεθάνει ειρηνικά,

30 όπως του υποσχέθηκες,

31 γιατί τα μάτια μου είδαν τον σωτήρα

32 που ετοίμασες για όλους τους λαούς, φως που θα φωτίσει τα έθνη και θα δοξάσει τον λαό σου τον Ισραήλ²».

33 Ο Ιωσήφ και η μητέρα του θαύμαζαν για όσα λέγονταν γι' αυτό.

34 Ο Συμεών τους ευλόγησε και είπε στη Μαριάμ, τη μητέρα του Ιησού: «Αυτός θα γίνει αιτία να καταστραφούν ή να σωθούν πολλοί Ισραηλίτες. Θα είναι σημείο αντιλεγόμενο,

35 για να φανερωθούν οι πραγματικές διαθέσεις πολλών όσο για σένα, ο πόνος για το παιδί σου θα διαπεράσει την καρδιά σου σαν δίκοπο μαχαίρι»...

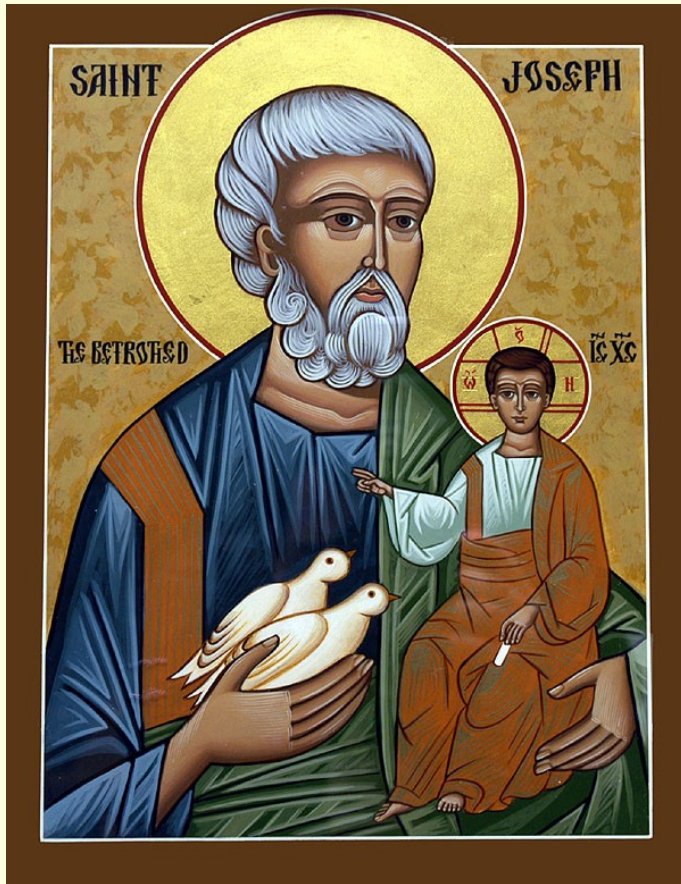
39 Όταν έκαναν όλα όσα πρόσταζε ο Νόμος του Κυρίου³, γύρισαν στην πατρίδα τους Ναζαρέτ.

40 Το παιδί στο μεταξύ μεγάλωνε και δυνάμωνε στο πνεύμα, γέμιζε από σοφία και η χάρη του Θεού ήταν μαζί του.

Έφεραν το παιδί™ για να το αφιερώσουν στον Θεό (2, 22). Κάθε πρωτότοκο αγόρι θεωρούνταν ότι ανήκει στον Θεό, διότι Αυτός ελευθέρωσε τον Ισραήλ, "τον πρωτότοκό του γιο", από την αιγυπτιακή δουλεία (Εξ. 13, 1-2). Η αφιέρωση του πρωτότοκου στον Θεό είχε την έννοια της "εξαγοράς" του. **Ο εξαγοραζόμενος πρωτότοκος** θυμίζει, από τη στιγμή αυτή στον Ναό για πάντα, **τη μεγάλη απελευθερωτική πράξη του Θεού**, στην οποία ο λαός Ισραήλ χρωστούσε την ελευθερία και τη ζωή του. Ο πατέρας του αγοριού κατέβαλε για την "εξαγορά" του πρωτοτόκου του ένα συμβολικό μικροποσό στους ιερείς, που πήγαινε στο ειδικό ταμείο για τη συντήρησή τους.

1. Η τελετή του καθαρισμού στην εποχή του Ιησού

Κατά τις τότε αντιλήψεις, η μητέρα μετά τον τοκετό θεωρούνταν ως «[μη καθαρή](#)», το ίδιο και όσοι επικοινωνούσαν με αυτήν. Η "ακαθαρσία" της γυναίκας εξωτερικά είχε σχέση με τις εκκρίσεις της ύστερα από τον τοκετό και με τις τότε σχετικές με αυτές αντιλήψεις (υγειονομικές, θρησκευτικές και ηθικές). Ο καθαρμός γινόταν από τον ιερέα στον Ναό με θυσία άψογου αρνιού ενός έτους ή - αν ήταν φτωχοί - δύο μικρών περιστεριών ή τρυγониών, και με δεήσεις υπέρ καθαρμού και αφέσεως αμαρτιών. Για τον **καθαρισμό** τους προβλεπόταν ειδική τελετή στον Ναό 40 μέρες μετά τη γέννηση του παιδιού. Κύριος σκοπός αυτής της τελετής ήταν η **αφιέρωση του μικρού Ιησού στον Θεό**.

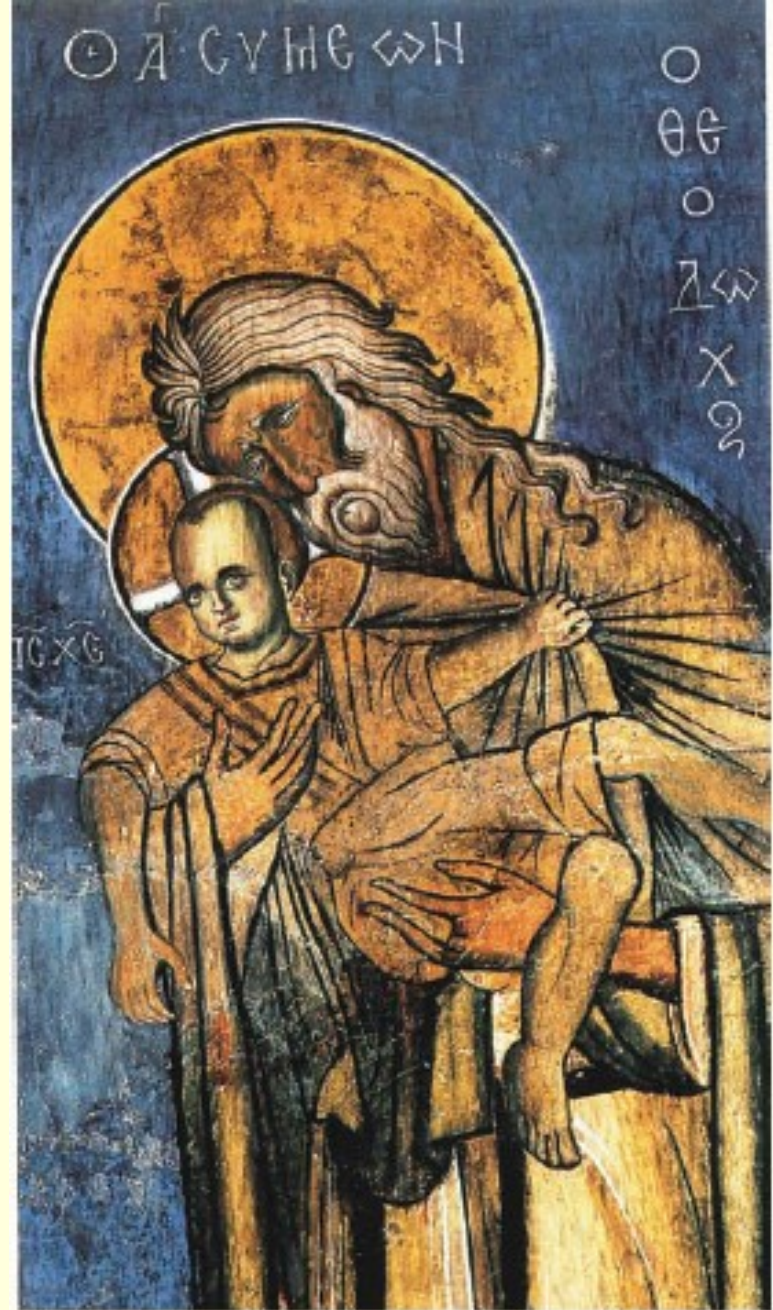
Η ακολουθία του σαραντισμού στην Εκκλησία

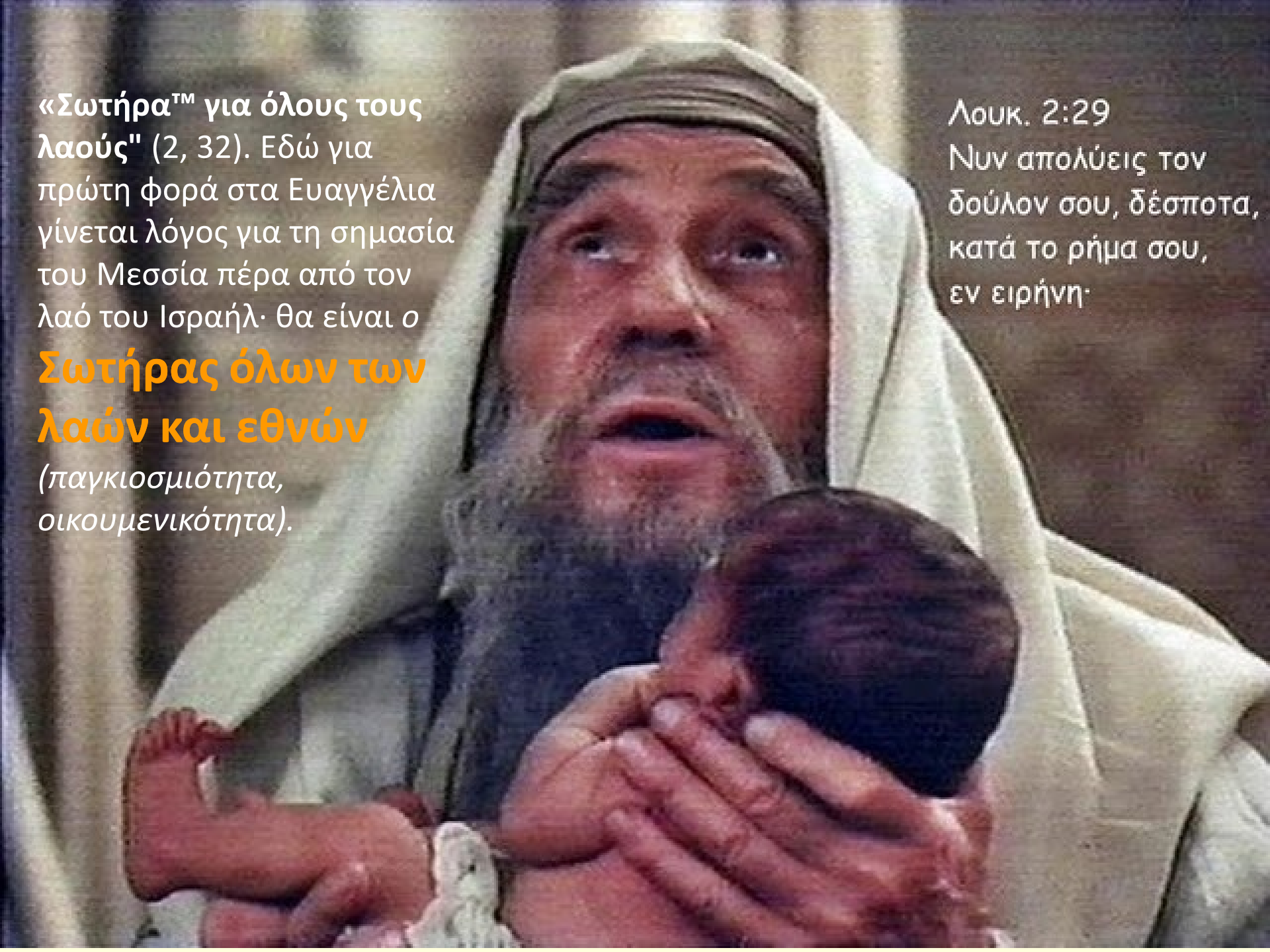
Κατά το πρότυπο της Παναγίας, η μητέρα έπειτα από σαράντα ημέρες πηγαίνει το βρέφος στο ναό για δυο λόγους. Πρώτον, **για να εισάγει το βρέφος στο ναό, ώστε αυτό να μπορεί στη συνέχεια να βαπτισθεί και να συμμετάσχει στην εν Χριστώ λατρευτική ζωή, και δεύτερον για να καθαρισθεί και αυτή “άπο πάσης αμαρτίας καὶ ἀπο παντός ρύπου... ἵνα ἀξιωθῇ ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἁγίων Μυστηρίων”.** Με αυτό τον τρόπο εισέρχεται στην κανονική εκκλησιαστική ζωή, που λόγω της γέννας στερήθηκε για σαράντα ημέρες. **Το παιδί εισέρχεται στην εκκλησία και αυτό σαραντίζει και όχι η μητέρα του.** Η μητέρα συνοδεύει το βρέφος και ευλογείται μαζί με αυτό. **Η ευλογία περιλαμβάνει και τους δυο γονείς μαζί, και όχι μόνο την μητέρα, όπως συνήθως γίνεται.**

Έπειτα από την ανάγνωση των ευχών, ο ιερέας κρατώντας στα χέρια του το βρέφος το εισάγει στο ιερό βήμα **αδιακρίτως φύλου.** Δεν έχει καμία σχέση με την ιεροσύνη που επιφυλάσσεται στους άνδρες. Πρόκειται περί **πράξεως προσφοράς του νέου ανθρώπου στο Θεό** και για τον χριστιανισμό δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ άρρενος και θηλαίου.

Συμεών (2, 25). Μεγάλη μορφή ευσεβούς Ισραηλίτη. Δεν ήταν ιερέας. Η διήγηση του Λκ τον ανεβάζει στη θέση του **πρώτου χριστιανού προφήτη**. Στον μικρό Ιησού αναγνωρίζει τον Μεσσία και τον κηρύττει. Οι λόγοι του για τον Ιησού ως "σημεῖον ἀντιλεγόμενον" και προς τη μητέρα του: "ο πόνος... θα διαπεράσει την καρδιά σου σαν δίκοπο μαχαίρι" σαφέστατα υπαινίσσονται τα Πάθη του. Ο Συμεών, που αξιώθηκε να δεχτεί στην αγκαλιά του τον αναμενόμενο Σωτήρα ως μικρό παιδί, ονομάστηκε "**Θεοδόχος**".

Εικόνα 6: Συμεών ο Θεοδόχος (Πος αἱ.), Παναγία τοῦ Ἄρακα, Λαγουδερά, Κύπρος.

«Σωτήρα™ για όλους τους
λαούς" (2, 32). Εδώ για
πρώτη φορά στα Ευαγγέλια
γίνεται λόγος για τη σημασία
του Μεσσία πέρα από τον
λαό του Ισραήλ· θα είναι ο

**Σωτήρας όλων των
λαών και εθνών**

(παγκιοσμιότητα,
οικουμενικότητα).

Λουκ. 2:29

Νυν απολύεις τον
δούλον σου, δέσποτα,
κατά το ρήμα σου,
εν ειρήνη·

3. Η επίσκεψη, συνάντηση και υποδοχή του Ιησού από τον φωτισμένο από το Άγιο Πνεύμα προφήτη Συμεών ονομάζονται στην εκκλησιαστική γλώσσα **Υπαπαντή του Ιησού.**

(ὕπαντάω-ῶ=έρχομαι σε συνάντηση κάποιου)
Η Γιορτή της Υπαπαντής (2 Φεβρουαρίου) ξεκίνησε από τη Δύση το β' μισό του 4ου αι. Σχετικά γρήγορα διαδόθηκε και στην Ανατολή. Επί Ιουστινιανού (525-565) επικράτησε παντού σε αυτήν. Στις 3 Φεβρουαρίου γιορτάζεται η «μνήμη του δικαίου Συμεών του Θεοδόχου και Άννης της προφήτιδος ».

(Οι στίχ. 36-39 δεν περιλήφθηκαν στο ευαγγελικό κείμενο του βιβλίου για τους μαθητές).

Σ' αυτούς γίνεται λόγος για την **προφήτιδα Άννα**: πρότυπο ευσεβούς Ισραηλίτισσας γυναίκας, τιμημένης χήρας 84 ετών. Βρισκόταν μέρα-νύχτα στον Ναό, λάτρευε, προσευχόταν, νήστευε.

Στίχ. 38: **"Παρουσιάστηκε εκείνη την ώρα και δοξολογούσε τον Θεό και μιλούσε για το παιδί σε όλους όσοι στην Ιερουσαλήμ περίμεναν τη λύτρωση".**

Δεύτερη προφητική μαρτυρία για τη μεσσιανικότητα του Ιησού, και μάλιστα από γυναίκα.

5. Κάθε Ισραηλίτης πατέρας είχε ιερό καθήκον να διδάξει στον γιο του, ώσπου να γίνει **δώδεκα χρονών**:

α) το «Άκουε, Ισραήλ...» (Δευτερ. 6, 4-9),

β) τις Δέκα Εντολές και

γ) βασικά στοιχεία του θρησκευτικού Νόμου.

Στα σχολεία των συναγωγών διδάσκονταν βασικές αλήθειες της ισραηλιτικής πίστης. Τα θρησκευτικά και κοινωνικά τους δικαιώματα αναγνωρίζονταν μετά τα 12 χρόνια τους.

(Τα κορίτσια μάθαιναν τα παραπάνω από τη μητέρα τους. Οι συναγωγές δεν φρόντιζαν γι' αυτά. Τα περισσότερα έμεναν στο σπίτι. Ελάχιστα είχαν δυνατότητες για περισσότερες σπουδές).

4. Η συμμετοχή στον εορτασμό του **Πάσχα στην Ιερουσαλήμ** για κάθε Ισραηλίτη ήταν καθήκον τιμής και όνειρο ζωής.

Έτσι συνέρρεαν εκεί κάθε χρόνο χιλιάδες ευλαβείς Ισραηλίτες τόσο από το εσωτερικό της χώρας όσο και από τη Διασπορά τους σε ολόκληρο τον τότε κόσμο. Τους προσκυνητές αυτούς τιμούσαν με τη φιλοξενία τους οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ.

Ναζαρέτ

6. Από Ναζαρέτ ως Ιεροσόλυμα η απόσταση ήταν 120 χλμ. Βαδίζοντας κάποιος κατά μέσο όρο 30 χλμ. τη μέρα χρειαζόταν για το ταξίδι αυτό ένα 8ήμερο (4 μέρες μετάβαση και 4 επιστροφή).

Ιερουσαλήμ

β'

Λκ.2, 41 Κάθε χρόνο, τη γιορτή του Πάσχα, οι γονείς του πήγαιναν στην Ιερουσαλήμ⁴.

42 Όταν ο Ιησούς έγινε δώδεκα χρονών⁵, ανέβηκαν στα Ιεροσόλυμα⁶, στη γιορτή...

43 Όταν τελείωσε η γιορτή και γύριζαν πίσω, το παιδί ο Ιησούς παρέμεινε στην Ιερουσαλήμ, χωρίς να το ξέρουν ο Ιωσήφ και η μητέρα του.

44 Νομίζοντας ότι ήταν μέσα στο πλήθος των προσκυνητών, περπάτησαν μιας μέρας δρόμο και ύστερα άρχισαν να τον αναζητούν ανάμεσα στους συγγενείς και τους γνωστούς.

45 Επειδή δεν τον βρήκαν, γύρισαν στην Ιερουσαλήμ και τον αναζητούσαν.

46 Έτσι, ύστερα από τρεις μέρες, τον βρήκαν στον Ναό καθισμένο ανάμεσα στους νομοδιδασκάλους να τους ακούει και να τους κάνει ερωτήσεις.

47 Όλοι όσοι τον άκουγαν έμεναν έκπληκτοι για τη νοημοσύνη και τις απαντήσεις του.

48 Μόλις τον είδαν οι γονείς του απόρησαν, και η μητέρα του τού είπε: «Παιδί μου, γιατί μας το 'κανες αυτό; Ο πατέρας σου κι εγώ σε αναζητούσαμε με πολλή αγωνία».

49 Ο Ιησούς τους απάντησε: «Γιατί με αναζητούσατε; Δεν ξέρατε ότι πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι του Πατέρα μου;⁷»

50 Εκείνοι όμως δεν κατάλαβαν τα λόγια που τους είπε.

51 Ο Ιησούς κατέβηκε μαζί τους και ήρθε στη Ναζαρέτ και ζούσε κοντά τους με υπακοή. Η μητέρα του όμως διατηρούσε μέσα στην καρδιά της όλα αυτά τα λόγια.

52 Ο Ιησούς μεγάλωνε και πρόκοβε στη σοφία, και η χάρη που είχε ευαρεστούσε τον Θεό και τους ανθρώπους.

Ο ΧΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ

ΕΝ Τῷ ΝΑῶ

Η ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΟΛΟ-
ΚΑΝΟΝ ΤΗΣ ΝΟΤΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΜΑΤΕ

Έκπληκτοι για τη νοημοσύνη του (2, 47). Εδώ δεν υπάρχει ίχνος έντασης μεταξύ Ιησού και Γραμματέων. Είναι κρίμα που δεν έχουμε πληροφορίες για τη διάρκεια της συζήτησης, ποια τα θέματά της και προπάντων ποιες οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις του Ιησού.

*Κατά το **απόκρυφο Ευαγγέλιο του Θωμά**, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι είπαν στη μητέρα του Μαρία για τον γιο της: «... τέτοια δόξα και τέτοια αρετή και σοφία ούτε είδαμε ούτε ακούσαμε ποτέ» (κεφ. 19, 4).*

"Δεν ξέρατε ότι πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι του Πατέρα μου;" (2, 49). Ο λόγος αυτός εκφράζει την αποστολή του. Τον δείχνει να νιώθει ολότελα δοσμένος στον Θεό. Αυτό το "πρέπει" θα τον συνοδεύει σε όλη την επίγεια ζωή του.

Εκείνοι όμως δεν κατάλαβαν™ (2, 50).

Από τα λόγια του αγγέλου κατά τον ευαγγελισμό, ότι το παιδί "θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου" (Λουκ. 1,32), δεν ήταν δυνατό να κατανοήσει η *Μαρία* την **φυσική Θεϊκή υιότητα του Χριστού**, ενώ από τη φράση "ο Θεός θα του δώσει τον θρόνο του Δαβίδ του πατέρα του" (Λουκ. 1,32) ήταν λογικό να υποθέσουν ότι η θέση Του ήταν στα ανάκτορα και όχι μέσα στον Ναό.

Επεξεργασία

2. Πώς χαρακτήρισε ο Συμεών το μικρό Ιησού, όταν τον κράτησε στην αγκαλιά του και τι προφήτεψε για το έργο του;
- Τον χαρακτήρισε **σωτήρα...** για όλους τους λαούς, φως για τα έθνη και δόξα του Ισραήλ
 - Και προφήτεψε ότι θα είναι **«σημείον αντιλεγόμενον»** (= σημείο διαφωνίας) για τους ανθρώπους και ότι θα προκαλέσει μεγάλο πόνο στην καρδιά της μητέρας του.

3. Πώς είδαμε στα γεγονότα της Γέννησης ότι ο Ιησούς ήταν σημείο αντιλεγόμενο για τους ανθρώπους;

Οι άγγελοι υμνούν, οι ποιμένες και οι μάγοι προσκυνούν τον Ενανθρωπήσαντα,

ενώ ο Ηρώδης μελετά και επιδιώκει την εξόντωσή του.

4. Ο Συμεών στην Παναγία λέει «ο πόνος για το παιδί σου θα διαπεράσει την καρδιά σου σαν δίκοπο μαχαίρι». Σε ποια γεγονότα της ζωής της άραγε αναφέρεται;

Στα Πάθη και τη Σταύρωση του Ιησού.

6. Υπογραμμίστε στο κείμενο β' την απάντηση του Ιησού στη μητέρα του και στον Ιωσήφ (στ 49).

- **Γιατί με αναζητούσατε;**
- **Δεν ξέρατε ότι έπρεπε να βρίσκομαι στο σπίτι του Πατέρα μου;**

Τι για πρώτη φορά φανέρωσε για τον εαυτό του και για τη σχέση του με το Θεό;

Είναι Υιός του Θεού.

- Οι Ισραηλίτες αποκαλούσαν τον Θεό " *Πατέρα μας* ", "*Ουράνιε Πατέρα*".
- Ο Κύριος πάντα έλεγε "ο Πατέρας μου και ο Πατέρας σας". Ποτέ δεν έλεγε "ο Πατέρας μας". **Διέκρινε ανάμεσα στην δική του ειδική σχέση και στη γενική σχέση των άλλων.**
- Την εποχή της Παναγίας και του Ιωσήφ κανείς δεν γνώριζε ακόμη ότι ο Θεός είναι Τριαδικός. Ούτε οι Άγιοι Άγγελοι.

Λιγοστές είναι οι πληροφορίες για τον Ιησού μέχρι τη δημόσια δράση του:

- Η καθημερινή του ζωή πρέπει να ήταν η συνηθισμένη για μια ιουδαϊκή οικογένεια πολυμελή, όπως αυτή του Ιωσήφ.
- Μητρική του γλώσσα ήταν η αραμαϊκή, μια διάλεκτος της συριακής. Μπορούσε να διαβάζει και να ερμηνεύει την αρχαία εβραϊκή γλώσσα της Π. Διαθήκης. Γνώριζε μάλλον αρκετά καλά την ελληνιστική, τη δημοτική της τότε ελληνικής. Ίσως είχε και λίγες γνώσεις της ρωμαϊκής γλώσσας.
- Από την οικογένεια και από το σχολείο της συναγωγής έμαθε να διαβάζει και να μελετά την Παλαιά Διαθήκη και διδάχτηκε τις θρησκευτικές παραδόσεις.
- Δεν σπούδασε σε ειδικές σχολές θεολογία, γνώριζε όμως πολύ καλά τις απόψεις των νομοδιδασκάλων.
- Έζησε μόνιμα στη Ναζαρέτ. Από κει, λόγω του επαγγέλματός του, περιόδευε στα περίχωρα και πήγε και άλλες φορές για προσκύνημα στην Ιερουσαλήμ (βλ. και μαθ. 2, 4γ).
- Από τις μετακινήσεις και την επικοινωνία του με αρκετό κόσμο γνώριζε καλά την καθημερινή ζωή, καθώς και τη φύση.

«... καὶ κατέβη μετ'
αὐτῶν καὶ ἦλθεν εἰς
Ναζαρέτ, καὶ ἦν
ὑποτασσόμενος
αὐτοῖς... Καὶ Ἰησοῦς
προέκοπτε σοφία καὶ
ἡλικία καὶ χάριτι
παρὰ Θεῷ καὶ
ἀνθρώποις».

Λκ 2, 51-52.

Πού ήταν και τι έκανε ο Ιησούς Χριστός από τα 12 έως τα 30 χρόνια Του;

Σαν γνήσιος Εβραίος ήταν υποχρεωμένος να ιδιωτεύσει, όπως και ιδιώτευσε, κάτω από την προστασία των Νομικών του γονέων.

Κατά τον Εβραϊκό Νόμο, επίσημες δημόσιες εμφανίσεις, πού μπορούσε να κάνει ένας Εβραίος μέχρι το τριάντα του ήταν :

- α) Την όγδοη ήμερα από τη γέννησή του,
- β) την τεσσαρακοστή και
- γ) στα δώδεκα χρόνια του.

Από τα δώδεκα χρόνια του και μέχρι τα τριάντα ο Εβραίος πολίτης ήταν υποχρεωμένος, να ζει εκτός «του κοινωνικού γίνεσθαι», προετοιμαζόμενος για τη μετά τα τριάντα δημόσια εμφάνιση και δράση του, πού δικαιούνταν να έχει δημόσιο λόγο. Κάτι ανάλογο, πού γινόταν και κατά την αρχαιότητα στον Δήμο των Αθηναίων. Ο Εβραϊκός Νόμος, λοιπόν, απαγόρευε αυστηρά, να εμφανίζεται κάποιος δημόσια και να έχει λόγο κάτω των τριάντα ετών. Μόνο οι Λευίτες άρχιζαν τη δημόσια εμφάνισή τους και δράση τους από τα 25 χρόνια τους.

Επομένως, τα χρόνια ενός Εβραίου από τα 12 έως τα 30, ήσαν άνευ σημασίας, γιατί και δεν αξιολογούνταν κοινωνικά. **Στη Νομική αυτή απαγόρευση, οφείλεται η κοινωνική και δημόσια απουσία του Θεανθρώπου Κυρίου μας Ιησού Χριστού.**

Βασικά στοιχεία του μαθήματος

- Ο Ιησούς από παιδί έζησε ως απλός άνθρωπος. Συμμετείχε στις κοινωνικές και θρησκευτικές εκδηλώσεις του λαού του.
- Τα λόγια του αγίου Συμεών ότι ο Ιησούς θα είναι «σημείον αντιλεγόμενον» σημαίνουν ότι **άλλοι** θα τον εμπιστευτούν, θα τον αποδεχθούν και θα αλλάξουν ζωή, ενώ **άλλοι** θα τον απορρίψουν και θα στραφούν εναντίον του.
- Ο δωδεκάχρονος Ιησούς φανέρωσε για πρώτη φορά μπροστά σε δασκάλους του Νόμου και στους γονείς του ποιος είναι και ποια η σχέση του με τον Θεό.